Skopuh in vrag

Neki skopuh je šel po cesti. Namenjen je bil k svojemu dolžniku, da bi izterjal dolg. Hipoma je zagledal pred seboj postavo, ki je imela rogove in rep. Takoj je spoznal, da je to vrag.

Vrag je vedel, h komu je skopuh namenjen: k družinskemu očetu, ki je imel mnogo otrok in nič denarja. V naprej je vedel, da bo tam jok in stok. Ker je on imel v tem veselje, se

je pridružil skopuhu, ne da bi ga ta za to naprosil. Ko sta tako potovala, sta na njivi zagledala moža, ki je oral z mršavim konjičem.

Ne vem, ali je bilo za konja ovsa premalo ali oranja preveč, konjič je pač nenadoma obstal in kmet ga ni mogel spraviti z mesta.

»Hi! Hi!« je kmet kričal nad ubogo paro. A ta se ni zganila.

»Vrag te vzemi, mrha!« je jezno zavpil kmet po brezuspešnem priganjanju.

Skopuh je sunil tovariša v rebra in rekel:

»Ali slišiš? Konja ti ponuja!«

»O, ne!« je smeje odvrnil vrag. »Tega ni mislil resno. Če bi mu odnesel konja, bi zagnal krik in vik. Sicer pa danes nimam teka za konjsko pečenko.«

Šla sta dalje. Zagledala sta mlado ženo, ki je kopala krompir. V senci pa je ležal njen otročiček. Najbrž je bil lačen, ker je glasno jokal.

Mati ga je tešila, toda zaman. Otrok je kar naprej vekal. Mati se je nazadnje naveličala in jezno zavpila:

»Vrag te vzemi, če ne boš tiho!«

Skopuh je spet sunil sopotnika pod rebra.

»Ali slišiš? Tebe kliče.«

»Slišim, slišim. Reči moram, da je mati zelo lahkomiselno ravnala, ko mi je ponujala otroka. A ne bom šel ponj, ker ni resno mislila in ker se mi danes sline cedijo po boljši pečenki.«

Medtem sta zaslišala ropot voza. Ko ju je voznik dohitel, sta prosila, da bi smela prisesti.

Voznik je imel nujno pot, zato je konje priganjal. A ti se za priganjanje niso zmenili. Voznik je nazadnje zaklel: »Vrag vaju vzemi, mrhi leni!«

»Ali slišiš?« je zašepetal skopuh vragu.

»Slišim, slišim, toda ne bom storil tega, kar je rekel. Ob tvoji strani se čisto dobro počutim.«

Kmalu so prispeli do reveževe hiše. Vrag se je naredil nevidnega in stopil za skopuhov hrbet, da bi bil priča žalostnega prizora.

Kar je pričakoval, se je zgodilo. Ubogi dolžnik je z vso družino vred pokleknil pred skopuha. Vsi so jokali in prosili, naj jim prizanese in počaka. Toda ta je imel kamenito srce ter ga prošnje in solze niso omehčale.

Ko je ubogi dolžnik uvidel, da nič ne doseže, je skočil pred skopuha in v obupu zavpil:

»Če se nas nočeš usmiliti, te naj vrag vzame!«

Vrag je zgrabil skopuha, si ga naložil na vrat in mu smeje rekel:

»Si slišal? Ta pa je resno govoril in jaz ga bom ubogal.«

Trdosrčnega skopuha je odnesel k drugim svojim tovarišem...

*

SMEJTE SE!

Dobro še sliši

Francek je stopil na stol, da bi obesil na zid lepo sliko, ki jo je dobil za god. Pa je nesreča hotela, da je s kladivom udaril po ogledalu, ki se je razbilo na drobne kose. Črepinje so se vsule na uro in na pisano vazo z rožami. Vse je z glasnim truščem zgrmelo na tla.

Iz sosednje sobe je zaklicala na pol gluha babica: »Francek, zdi se mi, da sem slišala nekakšen ropot. Kaj pa je bilo?«

Francek je zamolčal žalostno resnico. Stopil je k babici in ji zakričal na uho: »Nič ni bilo hudega, nič! Samo šivanka mi je padla na tla.«

»Šivanka?« se je začudila babica in se zadovoljno nasmehnila. »Lej, lej, potlej pa le še nisem tako zanič, ko še tako dobro slišim!«

Dobil ga je

Slavni francoski pisatelj La Fontaine je rad jedel pečena jabolka. Nekega dne je pustil jabolka na mizi, da bi se ohladila, sam pa je šel v sosedno sobo po neko knjigo. Ko se je vrnil, jabolk ni bilo na mizi, pač pa je našel pri mizi svojega prijatelja.

»Kje so moja jabolka?«

»Morda misliš, da sem jih jaz pojedel?«

»Tvoja sreča, če ne!«

»Zakaj?«

»Ker so bila jabolka zastrupljena; za miši sem jih pripravil.«

»Zastrupljena?... Ojoj, ojoj, jaz sem zastrupljen!...«

»Ne kriči! Nič hudega, samo to sem hotel izvedeti, kje so jabolka.«

Zvite buče

Bogataš kupi vilo. Že prvo noč ni mogel v njej spati, ker sta se v soseščini nahajali dve kovačnici, v katerih so tudi ponoči delali. Drugi dan bogataš prosi kovača, naj ponoči ne delata. Ta dva pa o tem nista hotela ničesar slišati. Bogataš jima predlaga, naj se preselita ter jima obljubi dobro nagrado. Kovača pristaneta. Bogataš ju povabi na imenitno kosilo, kjer jima izplača tudi nagrado. Ko se poslavljajo, vpraša bogataš: »A kam se mislita sedaj preseliti?«

Eden izmed kovačev: »On se preseli v mojo kovačnico, jaz pa v njegovo.«

Dovoljenje

Sluga Jošt je napravil na gospoda župana prošnjo, naj mu dovoli nositi brke in brado. Gospod župan je napisal na prošnjo: »Dovoljujem, da nosite brke, toda samo izven službe.«

Pri zdravniku

Neki možakar sedi v čakalnici in izve, da zdravnik za prvi pregled računa 50, za drugega pa samo 30 din.

Ko vstopi pri zdravniku, se prijazno nasmehne in reče: »Gospod zdravnik, spet sem tu.«

Zdravnik spozna zvijačo in odgovori: »Kar naprej rabite zdravila, ki sem vam jih prvič predpisal. — Račun je danes samo 30 dinarjev.«

Dama z brado

Na velesejmu so kazali neko damo z dolgo brado. Kdor jo je hotel videti, je moral plačati 2 din vstopnine. Denar je pobiral majhen deček.

Iz šotora je prišel neki gospod in vprašal malega: »Kajne, fantek, tista gospa je tvoja mati?«

»O ne, moj oče je.«

*

UGANITE!

Koliko nog je? Nekdo pripoveduje: Star lovec gre nekega večera, ko je v gozdu neprijetno in tajinstveno šumelo, iskat divjega lovca. Ko je bil ravno na robu gozda, se mu približa postava. V poltemi je bila postava videti strašna. Taka je bila, da se je ubogi lovec pošteno prestrašil. Ali kmalu se od srca nasmeje, ko spozna v postavi, ki se mu približa, staro kočarico Barbo. »Dober večer,« pozdravi lovec in »Bog daj!« pravi Barbka. »No, kaj pa imate v košu na hrbtu?« vpraša lovec. »No, veste, v košu je pač šest mačk in vsaka teh mačk ima šest mladih muck,« reče Barbka. Koliko nog je šlo torej skupno in hkratu v gozd? (Samo dve, in to sta nogi lovca, kajti on je šel v gozd, Barbka pa iz gozda.)

*

Koza, volk in zeljnata glava. Kmet bi rad prišel na drugo stran reke z volkom, kozo in zeljnato glavo. Na razpolago pa je imel samo trhel čoln, v katerem sta se lahko peljala samo dva hkratu. Ne sme pa pustiti nikoli volka s kozo ali pa kozo z zeljnato glavo same, ker bi lahko tačas volk pojedel kozo ali koza zelje. Kako mora torej napraviti, da lahko spravi vse srečno na drugo stran reke? (Najprej prepelje kozo preko. Nato se peljeva sam in vzame z drugega brega zeljnato glavo. Nato naloži spet kozo, jo pusti na prvem bregu, pač pa vzame v čoln volka ter ga pusti na bregu, zelje, nato gre še po kozo.) | pri zelju, ker ni nevarnosti, da bi volk pojedel

*

KAKŠNO STAROST DOČAKAJO?

Boabab (drevo v Afriki): 3000—5000 let

Akacija: 400 let

POIŠČITE!

Kje je lovec?